

דודיו לישראל, ואמו ששרדה את השואה, עלתה לארץ אחריו. אמה, ילידת 1944, היא בת לניצולי שואה מבולגריה.

"השואה ריחפה דרך הסבתות ופחות דרך ההורים", היא מספרת. "הן סיפרו מה שעבר עליהן בקושי רב ועם התפרצויות בכי. הרגשתי שהן מוכנות לספר את מה שעברו, אך זה לווה בה מון קושי". עובדת היותה בת הדור השני לשואה חילחלה לספרה, כמו גם נושא קשייו של דור הביניים המטפל בהורים מזדקנים.

אהובה, גיבורת הספר, מתאהבת בליאון, מטפל סיעודי ממוצא הודי, שנשכר כדי לטפל באביה החולה המתגורר בעיר אחרת. אהובה, המדענית, ששנים עסקה בקריירה, לא נישאה ולא הביאה ילדים מעולם, רואה בליאון את בן זוגה לחיים, כשהיא מתעלמת מהעובדה שהשואר מאחור בהודו משפחה שלמה, אישה וילדים.

"אמא שלי סיפרה לי על הקשיים שהיא הכירה מעבודתה כאחות, ושמעתי גם מחברים מבוגרים ממני הנאלצים להתמודד עם טיפול בהוריהם, וכך למדתי על המטפלים הסיעודיים המגיעים לישראל כדי לטפל בוקנים שלנו.

"הכרתי זוגות של עובדים זרים וישראלים, כמו הזוג שבראיתי בספר, וגם הייתי בהודו. הנרטיב של הזרות מאוד חזק בספר, מכיוון שרציתי להקצין. אני מאמינה שאפשר להתגבר ולהגיע למודעות בתוך יחסים. אדם לא יכול להתפתח בחלל ריק, וקשרים בין-אישיים הכרחיים לצמיחה ולגדילה. דרך ליאון, המטפל ההודי, הקצנתי את הקושי בניהול יחסים. גם לזוגות מאותה תרבות קשה ליצור קשר, אז על אחת כמה וכמה כשאחד מבני הזוג מגיע מתרבות מערבית והאחר מתרבות המזרח".

אדיבי בוחנת בספרה את פערי התקשורת בין תרבויות ואת סדרי העדיפויות של בני אדם. בנרס, היא גורמת לגיבורה שלה לעבור מסע אמיני של חשבון נפש. "לקחתי דמות מאוד שונה ממני. אהובה היא האלטר אגו שלי. עניין אותי לחוות דרכה דברים שונים. ניסיתי לפנטז מה היה קורה אילו הייתי היא. אילו לא היו לי בעיות לימודיות, אילו לא היו לי ילדים. בעיקר היה חשוב לי שהיא תהיה שונה, כדי ליצור מרחק רגשי שיי תאים להעביר אותה שינוי. בגלל הרקע הטיפולי שלי השתוקקתי ללוות גיבורה בדרך מורכבת, להעביר אותה טיפול ולקוות שהיא תזכה למזור".

שם הספר "לאלף חד קרן" רומז על כך שהרגשת שגם אותך מנסים לאלף?

"שם הספר עוסק בבחירה. אפשר לבחור לראות את הייחודיות של כל בן אדם, ואפשר שלא. ברגע שכופים וסוגרים ולא נותנים לאור לצאת החוצה זה חבל, כי כל הייחוד שקיים בכל אחד מאיתנו לא יוצא החוצה. אי אפשר לאלף כל דבר וכל אדם, וגם לא כדאי לנסות".

כרגע מתרכזת אדיבי בכתיבה, בבן זוגה ("יש ראל"י שלא גר בארץ, אנחנו בקשר של נסיעות") ובגידול ילדיה. "יש לי במגירה כמה שלדים של סיפורים. עדיין לא החלטתי אם הם יהיו סיפורים קצרים או עוד רומן. זה ברמה של טיוטה עכשיו, אבל זה יקרה".

מה היית אומרת לבת ה-5 שהיית על האפ"שרות שיום אחד תהיי סופרת?

"לא הייתי מאמינה שזה יקרה. אבל דווקא הקושי איתגר אותי להצליח. אני תמיד עושה משהו עד הסוף. לא מאמינה בלחץ. אם לקחת על עצמך משהו, אז לעשות אותו כמו שצריך".

shirz@israelhayom.co.il

וריאציות מצחיקות מהשיטה הזו".

המפגשים עם ורד שינו את חייה של אדיבי. מתלמידה גרועה שלא מוצאת את עצמה במסגרת הכיתתית, החלה להצליח. "בגיל 12 למדתי לקרוא, אבל אי אפשר לומר שהשלמתי מהר את הפער, ממש לא. שמו אותי בהקבצות הכי גרועות, שם הרגשתי שלא רוצים ללמד אותי, רק לעשות עלי בייביסיטה. הייתי בשוק, ואמרתי שאני לא מוכנה להיות שם. ומשם התחלתי לנסות ללמוד ולהתקדם".

לקראת הבגרותו בתיכון ביקשה לעבור למגמת ספרות וביוגרפיה, אך בבית הספר ניסו להניא אותה מהמהלך. "אמרו לי, 'ספרות זה קשה מדי, גיאוגרפיה זה קל'", היא נזכרת, "והקטע המצחיק שגיאוגרפיה היתה קשה לי. אני לא מסוגלת לקרוא מפות, אין לי היכולות האלו. ניסו לגרום לי ללכת למגמה הכי לא מתאימה, כי המערכת לא ידעה על הקשיים שלי, לא בדקו את זה, רק ידעו שאני תלמידה לא טובה. זה היה התיוג שלי. גם כאשר אישרו לי סוף-סוף ללמוד מה שרציתי, נאמר לי, 'ממילא לא ילך לך'. בסוף נתתי להם דוגמה של מקרים שבהם אנשים כן יכולים להצליח, חרף הקושי. למדתי ספרות וביוגרפיה והייתי המצטיינת של הכיתה".

אדיבי סיימה את התיכון, ובהמשך למדה באקדמי סטרינגרס ובתלמידיה והוציאה תעודת בגרות מלאה, כשהיא מאמצת את השיטה של חיה, המדעניקה משמעות לאותיות ולסימנים, ופועלת על פי אסטרטגיות למידה חדשות שפיתחה לעצמה. "למשל, אם הייתי צריכה ללמוד מסה של חומר הייתי יוצרת לעצמי ראשי תיבות".

לאחר שירות צבאי בחיל המודיעין למדה פסיכולוגיה באוניברסיטה הפתוחה, ולאחר סיום התואר הראשון המשיכה לתואר נוסף בייצור חינוכי מטעם אוניברסיטת תל אביב. "רציתי לסייע לילדים צעירים, בגיל הגן ובית הספר היסודי, הגילאים שבהם אני נזקקת לעזרה.

"במהלך עבודתי הבנתי את הילדים לעומק, מה שהילדים האלו עוברים, את הדקויות. הייתי אמפטיק ורגישה אליהם. עשיתי המון עבודה בקבוצות קטנות עם ילדים שמתקשים בלימודים, מצאתי את התחום שהם אוהבים, חיות או מוסיקה, כל דבר כדי להגיע אליהם. השתמשתי בשיטות שעזרו לי בעבר".

בגיל 23 נישאה, ובהמשך הפכה לאם שמקריאה לילדיה את כל ספרי הילדים שהיא לא שמעה בזמנו כילדה. "הוריי היו מקריאים לנו לא בצור רה מתואמת או שוטפת, וכשנולדו הילדים שלי, קניתי וקראתי לראשונה את 'דירה להשכיר', 'שמוליק קיפור', כל הקלאסיקות.

נותרו בך משקעים מהעבר?

"אני קצת נטע זר במשפחה שלי, לפעמים אני מרגישה שאין חיבור טבעי בינינו, אבל הם עשו מה שהם ידעו. אני לא כועסת על הוריי, הייתי פשוט שונה וגם הדרך שלי שונה משלהם. כשהייתי ילדה חשבתי שכולם בטוחים שקרן, אחותי הגדולה, תהיה משהו גדול, ושעדייה, אחותי הצעירה, תהיה משהו, ואני כלום, לא חשובה. זה לא היה נעים לחיות בתחושה כזאת, אבל זה גם נתן לי המון חופש, זה ביגר אותי".

אברהם, אביה של אדיבי, הוא ניצול שואה, שנולד עם פרוץ מלחמת העולם השנייה בצ'רנוביל שבסלובקיה. הוא נולד לאם חרדית, פמיניסטית מבוגרת. לאחר המלחמה נשלח עם

"חיברתי לעצמי סיפורים בעל פה וחייתי סיפורים אופטימיים שהמצאתי על ארץ החלומות. הייתי מסתובבת בפרדסים ובדיונות ליד נחל אלכסנדר. זה היה כמו בסרט. ילדים לא התחברו אלי ולא הבינו אותי"

"גם כאשר אישרו לי סוף-סוף ללמוד מה שרציתי, נאמר לי, 'ממילא לא ילך לך'. רק כאשר נולדו הילדים שלי, קניתי וקראתי לראשונה את 'דירה להשכיר', 'שמוליק קיפור', כל הקלאסיקות"

"ראיתי מסביב שכל הילדים והמבוגרים כותבים, לי זה היה נראה כמו ציורים". אורית אדיבי